

ELLE KENNEDY

INTRUSUL

SERIA **PREP** #1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

CAPITOLUL 1

RJ

— Mănâncă, dragule. Doar mă căsătoresc azi.

Astea au fost primele cuvinte spuse de mama când am intrat în bucătărie de dimineață. Evident, am crezut că încă visez. Cea care făcea clătite și vorbea relaxată despre căsătoria ei spontană nu avea cum să fie mama. Eram, evident, blocat într-un vis în care nimic nu are sens.

Dar nu, eram treaz. Treaz și se pare că-n mijlocul crizei de vârstă mijlocie a mamei. Știam că-n ultimele luni ieșise cu un tip nou, dar nu i-am dat prea multă atenție. Relațiile ei nu durează niciodată.

Și cu toate astea, sunt aici, peste nici opt ore, înghesuit într-un frac și jucându-mă cu bucați de somon în farfurie, lângă un străin la fel de șocat, care e, de acum, fratele meu vitreg.

În timpul ăsta, presupușii adulți pe care-i însoțim se pipăie pe ringul de dans, creând o imagine de coșmar, a cărei coloană sonoră e o melodie R&B lentă și explicită, din anii 1990.

La naiba!

— Poate e de la pește, dar mă simt de parcă ceva mi s-a târât în stomac și a murit, spune Fennelly lângă mine, tras la față.

Sau poate se simte așa pentru că tatăl lui o pipăie pe mama, într-o cameră plină de chelneri cu salariu minim, care nu sunt plătiți destul pentru prostia asta.

— Când o să vină Apocalipsa și un tip cu o bătă de baseball o să stea peste mine, întrebând dacă vreau să-i transmit ultimele cuvinte creatorului meu, o să-i spun că am privit întunericul în ochi și frica nu mai are nicio putere asupra mea, comentez în ritmul propriei mele torturi lente și dureroase.

Fenn zâmbește și mai dă pe gât un pahar de șampanie, de parcă asta a băut de când era sugar. Ar trebui să-i aducă un furtun. Sau o perfuzie.

Încă nu știu ce să cred despre el. Ne-am întâlnit prima oară abia acum o oră, când stăteam într-o parte și alta a altarului, în timp ce părinții noștri își spuneau jurămintele într-o cameră de altfel goală. Încă încerc să-mi dau seama care-i treaba cu băiatul ăsta blond și drăguț, care are o sticlă de alcool în buzunar.

Îl cheamă Fennelly Bishop. Numele e de-a dreptul stupid, dar nu sunt chiar în măsură să comentez. Ca și mine, se revoltă împotriva numelui și mi-a spus că-l cheamă Fenn. Bănuiesc că e atlet sau cel puțin că se pricepe la sport, pentru că are constituția aia înaltă, musculoasă, care nu pare obținută la sală. Deși cred c-ar putea chiar să aibă un antrenor personal foarte scump. Un tip masiv, care vine în casa lui imensă și primește 200 000 de dolari pe an ca să-l țină în formă maximă pe bogătașul ăsta cu ochi albaștri. Fenn și tatăl lui sunt înstăriți. Asta se vede de la o poștă. Din felul în care-și ține degetul mic întins și stă rezemat pe scaun, cu picioarele desfăcute, ca și cum toți suntem aici ca să-l servim și să-l amuzăm cu talentele noastre de oameni simpli.

— Când o să-mi scriu biografia, o să-mi amintesc asta ca fiind ziua când am aflat care e opusul filmelor porno, zice el, în timp ce-și desface papionul.

Râd singur. Trebuie să recunosc, tipul e amuzant.

Fenn nici nu trebuie să-și ridice paharul ca să-i umple unul dintre cei șase chelneri îmbrăcați în frac, care

bântuie în cotloanele acestei săli fandosite. E genul de loc în care tacâmurile chiar sunt făcute din argint. Cineva vine repede și se oferă să-i toarne în pahar, dar Fenn ia sticla. O parte din mine se întrebă dacă va trebui să trec printr-un detector de metale când o să plec de aici. Clubul exclusivist e în Greenwich, aparent nu departe de casa lui David, care presupun că e un palat, dacă e să mă iau după cât costă abonamentul. Suntem departe de suburbiile în care stăm eu și mama, cele pentru clasele de jos și mijlocii, aflate în cealaltă parte a statului.

— O vezi pe tipa de acolo? Se uită la tine, spune Fenn, în timp ce se uită peste umărul meu.

Nu sunt genul politicos, așa că mă întorc, urmărindu-i privirea. O brunetă scundă, cu uniformă de chelneriță, îmi aruncă un zâmbet timid și ridică o sprânceană.

Mă întorc la loc.

— Nu, mersi.

— Nu știu ce să zic, omule, spune Fenn, în timp ce-și înclină capul, plin de apreciere. E drăguță. Nu cred c-ar observa cineva dacă ai duce-o în hambar.

Ultimul lucru la care-mi stă mîntea acum e o aventură. O să-mi ia săptămâni întregi să-mi șterg din minte partida de sex vertical a mamei, care-mi atacă acum privirea. Fenn probabil realizează asta, pentru că râde și împinge un pahar de ceva spre mine.

— Da, încuviințează el. Nu e nici momentul, nici locul. E ca și cum m-aș masturba, știind că tata e în camera alăturată. Nu mi se întărește. Nu e ce trebuie, știi ce zic?

Tipul e prea deschis.

— Spre norocul meu, nu e prin preajmă prea mult, adaugă el, ridicând din umeri.

Mama ne face cu mâna, de pe ringul de dans. Apoi uită imediat de existența noastră, când tatăl lui Fenn o pipăie pe fund, peste rochia albă de satin. O strânge tare,

iar eu aproape urlu. Din punct de vedere al nunților, asta e discretă. Sunt mai mulți angajați decât invitați. Suntem doar noi patru, îmbrăcați elegant, pentru acest mic exercițiu de război psihologic.

— E dureros, mă plâng, în timp ce beau ceva ce nici nu știu ce e. E ca și cum te-ai uita la o scenă de sex la televizor, cu părinții lângă tine.

— Ba nu, e ca și cum ai vedea la televizor o scenă de sex între părinți tăi, în timp ce stai lângă ei.

Dezgustat în mod evident, dar și ciudat de fascinat, Fenn nu poate să-și mute privirea. Alungă gândul cu o gură de șampanie.

— Mi-e rușine de mine și sunt dezgustat în același timp.

Făcându-i-se milă de mine, Fenn îmi întinde sticla.

— Poftim, omule. Nu e niciodată prea devreme pentru apariția mecanismelor problematice de apărare.

Ridic sticla la gură.

— Noroc.

Chestia cu șampania scumpă e că se bea repede. Abia observ când Fenn schimbă sticla goală cu o a doua. Părinții noștri continuă să se frece, lent, unul de celălalt, având pe fundal o melodie retro penibilă. În timpul asta, DJ-ul sadic își verifică Twitter-ul pe telefon, fără să observe durerea noastră.

— E ciudat ce se întâmplă, nu-i așa? Întreabă Fenn, în timp ce face un origami deformat dintr-un șervețel brodat. Să spunem că unui candelabru i s-ar face milă și ar cădea peste ei acum și ar muri, iar un ciob de sticlă ar traversa camera și mi-ar tăia aorta, după care aș sângera și aș intra în comă. În mod legal, tu ai decide când m-ar deconecta de la aparate.

— Ce naiba tot spui?

Tipul dă pe gât o sticlă de șampanie și are impresia că e Nietzsche.

— Nu spun decât că e multă responsabilitate să faci parte dintr-o familie. Ce știm unul despre celălalt? Întreabă el.

Apoi, face o pauză, timp în care-mi analizează chipul atât de mult, că încep să mă simt incomod și îmi mut privirea. Se știe că bețivii au ieșiri neașteptate.

— Eu, unul, deja ți-am uitat numele, zice Fenn surprins. La naiba, chiar l-am uitat.

Nu mă pot abține și zâmbesc.

— RJ, zic eu, în timp ce o altă melodie lentă umple camera.

Dumnezeule, gata! Îmi vine să-l omor pe DJ. Sigur face asta dinadins.

— E prescurtarea de la ceva?

— Întrebi dacă părinții mei au ales pur și simplu literele preferate din alfabet, când doctorul mă ținea de un picior, cu capu-n jos?

— Asta au făcut?

— Nu. E prescurtarea de la Remington John.

Îmi scot telefonul și ascund puțin ecranul, în timp ce găsesc un Macbook în rețeaua de wi-fi. Poți să spui că e o presupunere norocoasă, dar bănuiesc că dispozitivul cu numele „Maestrul Gash” aparține idiotului cu căști, care se ocupă de muzică.

— *Remington John*? pufnește Fenn. Cât de comun, zice el, și simt o nuanță de bogătaș în remarca lui.

Distras, deschid Spotify pe fundal și încerc să-mi amintesc despre ce vorbeam.

— Tatei îi plăcea David Carradine în anii 1980. Ce fel de nume e Fennelly? Parc-ar fi din *Sunetul muzicii*.

Ridică din umeri, neafectat.

— Tata ar spune probabil că e un nume vechi de familie, dar sunt sigur că mama l-a luat de pe un blog pentru bebeluși.

În timpul unui moment foarte fierbinte din „Wicked Game”, cântecul lui Chris Isaac, în difuzoare răsună, dintr-odată, Weird Al.

DJ-ul își aruncă căștile și aproape se răstoarnă de pe scaun în timp ce încearcă să-și dea seama de ce nu poate să-și controleze lista.

— Ce naiba s-a întâmplat? Întreabă Fenn, în timp ce se uită la mine, apoi la telefonul meu. Tu ai făcut asta?

Îmi dau ochii peste cap.

— Aș vrea eu. Doar îmi verific mesajele.

Închid conexiunea wi-fi și îmi bag telefonul în buzunar, lăsându-l pe DJ să preia din nou controlul, în timp ce mama și David vin spre noi. Sunt transpirați, zâmbitori și n-au pic de remușcare pentru acțiunile lor.

— Nu credeți că e momentul să tăiem tortul?

Zâmbetul mamei e sincer și plin de bucurie, și îmi străpunge cinismul amar provocat de această schimbare spontană din viețile noastre. Apoi observă cele două sticle goale de șampanie și ridică o sprânceană.

Ridic din umeri. Îmi pare rău, și nu prea. La naiba, ar fi putut să ne dea și Vicodin ca mărturie de nuntă. Numai dansul ăla a fost ca o tortură cu apă din partea KGB-ului.

— Ai avut dreptate, ar fi fost mai bine să angajăm o trupă, spune David, noul carnet de cecuri vorbitor al mamei, luând o gură din paharul cu scotch dat de chelner.

— Nu e prea târziu să muți petrecerea asta în avion și să mergem în Vegas, spune Fenn, cu o notă de ironie în ton.

Nu-mi scapă faptul că a spus „avion”. Nu unul oarecare, vechi, ci avionul, ceea ce sugerează că familia

Bishop are propriul său avion personal. La naiba. Ce se întâmplă și cum am ajuns aici?

Când Fenn ridică sticla goală, ca să ceară încă una, tatăl lui îi face semn chelnerului să plece. Fenn îl fixează cu privirea.

— Ce, nu sărbătorim?

Davis îl străfulgeră cu privirea.

— Cred c-ai sărbătorit destul.

— Mă duc până la toaletă, spune mama.

Se apropie să ia niște scame de pe reverul fracului și mă fixează prea mult cu privirea ei sticloasă. Nu suport când devine sentimentală. Nu e stilul meu, cu atât mai puțin când sunt victima mofturilor ei trecătoare de dezastre autoindulgente.

— Băieți, să vă purtați frumos cât sunt plecată.

Nu. Aici trag linie, auzi tu, să mă includă în colecți-vul *băieții* ei.

După ce pleacă, David devine stângaci. Mai întâi se uită la ceas, după care-și verifică telefonul. Scanează camera, ca și cum caută ceva care să necesite urgent atenția lui, dar n-are noroc. A rămas cu noi pe cap. Noi, doi tineri apatici, care abia așteaptă ca el să plece, ca să bea înc-o sticlă de șampanie.

— Deci... se înecă și situația devine penibilă pentru toți. Voi doi vă înțelegeți bine? Ați început să vă cunoașteți?

— Mai bine spune-mi dacă *voi* doi ați început să vă cunoașteți, ripostează Fenn.

Sunt șocat de veninul din vocea lui. În ultimele ore, Fenn a fost relaxat și a fost ușor să vorbesc cu el. Dar poate că atitudinea asta relaxată și excesul de zâmbete sunt rezervate doar oamenilor care nu sunt tatăl lui.

Bărbatul tușește și își aranjează fracul.

— Da, păi, știi c-a fost brusc....

— Diareea explozivă e bruscă, îl întrerupe Fenn, iar privirea lui albastră devine glaciară. Ai avut timp să comanzi aranjamente florale, ceea ce înseamnă că ai avut timp să-ți vină mintea la cap. Fără supărare, adaugă el, aruncându-mi o privire.

Eu doar ridic din umeri. Sunt un simplu martor neajutorat al acestei tornade.

— Uite ce e, Fennelly, înțeleg că...

— Sunt aici, da?

Fenn își oprește tatăl cu o expresie neutră și un ton disprețuitor. Acum, am impresia că am intrat direct în problemele lor.

— Hai să nu ne prefacem că toată treaba asta nu e o tâmpenie egoistă.

Expresia lui David devine tensionată, iar asemănarea cu fiul lui e izbitoare. Au aceeași constituție, aceiași ochi albaştri de gheață și același păr blond cenușiu. Și David e unul din tipii ăia care abia dacă îmbătrânesc. Probabil ar putea trece drept fratele mai mare al lui Fenn. La fel cum lumea crede că mama e sora mea mai mare, datorită părului ei lung și brunet și pielii perfecte.

— Fennelly, oftează David. Crezi că poți să încerci, măcar puțin, pentru câteva ore?

Fenn își scoate telefonul ca să se uite prin mesaje.

— Cum zici tu.

David își îndreaptă atenția spre mine. Nu știu dacă vrea înțelegere sau solidaritate, dar când nu-i ofer nici una, nici alta, își încordează maxilarul și se duce să verifice tortul.

Încă nu știu ce părere să am despre David Bishop. Prima impresie nu e una grozavă. Până acum câteva ore, nu mă gândeam deloc la el. Era doar tipul nou cu care ieșea mama și pe care nu mă așteptam să-l întâlnesc. Înainte ca mama să-mi dea, dintr-odată, niște butoni,

n-aveam niciun motiv să cred că tipul ăsta va fi diferit de celelalte multe relații scurte, dar intense, ale ei. A trecut mult timp de când nu mai încerc să îi cunosc sau să-mi amintesc măcar numele lor.

— Îmi pare rău, îmi spune Fenn. Cred c-a fost ciudat.

Crede? Pufnesc.

— Deci sunteți apropiați.

— Omule, nimic nu spune mai bine că ai uitat că exist decât faptul că mi-ai trimis un avion la ora patru, pentru nunta de la ora șase. Un croitor cu o mașină de cusut îmi făcea tivul la pantaloni la aproape 10 000 de metri înălțime.

— Nasol. Aș întreba ce intenții are tatăl tău cu mama, dar cred c-au trecut de asta, direct la *dormi în patul de sus sau de jos*?

— La naiba, spune el, dezgustat. Tocmai am realizat că mama ta a fost probabil însoțitoare de zbor în avionul ăla. Probabil m-am masturbat în aceeași baie în care au făcut sex.

— Dumnezeuule, Bishop! Ține-ți traumele pentru tine, bine?

O să am nevoie de terapie după nunta asta afurisită. Fenn ia o înghițitură din sticla lui.

— Deci, care-i treaba cu tine?

— Treaba cu mine?

— Da. Ce-ți place? Ce faci, când nu ești luat pe sus la nunți fulger?

— Nici să nu glumești cu asta.

— Dacă mama-mi spune că e însărcinată, mă sui în tren și o iau spre coasta de vest.

Chelnerii vin să înlocuiască tacâmurile. Deschid o nouă sticlă cu vin dulce, pe care Fenn îl gustă.

— Și tu ești în ultimul an de liceu, nu-i așa? insistă el. La ce școală mergi?

E puțin mai complicat.

— Practic, nicăieri.

— La naiba, doar nu ești unul din puștii ăia care învață acasă, nu?

Se îndepărtează de mine, ca și cum tocmai își amintește că amândoi am băut din aceleași sticle de șampanie în seara asta.

— Ți-ai făcut toate vaccinurile, nu?

— Semestrul trecut l-am făcut la o școală publică din Windsor, dar mi s-a sugerat să încep vacanța de vară mai devreme.

— Adică ai fost exmatriculat. Ai meritat-o? întrebă el, ușor impresionat.

— Depinde de perspectivă.

Directoarea aia mi-a pus gând rău din prima zi când am intrat pe ușă. Nu s-a uitat decât o dată la fișa mea și s-a hotărât. Dar nici eu nu c-am făcut prea multe ca s-o conving că nu merit asta.

— Ce ai făcut?

— Prietenul meu Derek a furat mașina unui profesor din parcarea școlii, în timpul unei simulări de incendiu.

— Tare, zâmbește Fenn.

— Ne-am plimbat câțiva prin cartier, până când ofițerul de la școală a blocat drumul din față de la Taco Bell.

— V-a amenințat cu pistolul?

— A aruncat mai degrabă cu opritoare de mașini. Derek le-a ocolit pe majoritatea, dar tot ni s-a spart un cauciuc.

— E o nebunie ce se întâmplă în suburbii.

Nici măcar nu cunosc vreun tip pe nume Derek, dar n-am încredere în niciun om care vrea să mă cunoască, și n-o să ofer genul ăsta de amuniție unui oarecare. Un certificat de căsătorie nu ne face aliați.

Când mama se întoarce, ea și David ne strâng în jurul tortului alb de nuntă și suntem obligați să-i privim cum se hrănesc unul pe altul. Apoi se emoționează cu și mai multe declarații înlăcrimate de bucurie grotescă, timp în care eu nu mă gândesc decât cum să trag un chelner deoparte, pentru că sigur are cineva un joint. Deși în clipa asta, m-aș mulțumi și cu o lingură plină cu arsenic.

— Niciodată n-am crezut c-o să stau aici, spune mama, ridicând un pahar.

Și totuși, ai încercat, aproape strig eu.

Reușesc să mă abțin, dar să fim serioși, ăsta e adevărul. Mama a avut mai mulți iubiți, decât schimburi de ulei. În toată copilăria mea, a ieșit cu bărbați care nu erau interesați de căsătorie. În ciuda eforturilor ei, era tratată ori ca o amantă, ori se jucau cu ea, până când găseau pe cineva mai bun ca soție. Munca mamei, ca însoțitoare de zbor, e plătită bine, dar mulți tipi pur și simplu nu sunt interesați să se căsătorească cu o femeie care are bagaj. În cazul ăsta, bagajul sunt chiar eu. După toate minciunile care i-au fost spuse de bărbați de-a lungul anilor, are sens faptul că s-a căsătorit cu primul care a cerut-o. Și bănuiesc că faptul că-l știa de mai puțin de trei luni a fost umbrat de faptul că e putred de bogat.

Nu c-aș numi-o pe mama materialistă. Nu pot s-o condamn pentru că vrea puțină stabilitate financiară. Dar are un anumit tipar și am dubii că ne-am mai afla aici dacă David n-ar deține echivalentul PIB-ului unei insule mici.

Cu toate astea, îmi place că pare mai fericită decât am văzut-o de mult timp. Poate se trage de la lumină, sau de la rochia albă de cocktail, dar în seara asta, e frumoasă într-un mod aparte. Pentru o mamă singură,

care muncește și care mi-a suportat ieșirile delincvente în ultimii 18 ani, arată bine când se aranjează. Așa că poate n-o să-i port pică pentru o mică doză de autoindulgență spontană.

— Încă nu-mi vine să cred că se întâmplă toate astea. Se șterge cu un șervețel sub ochi și tușește. Sunt încântată că am un nou fiu, Fennelly, și abia aștept să te cunosc mai bine.

Continuă să vorbească apoi despre familie și iubire, spunându-mi cum David și cu mine o să devenim cei mai buni prieteni și că acesta e o figură paternă grozavă, deși Fenn e posibil să aibă altă părere.

Să o luăm mai ușor, doar e prima oară când mă aflu în aceeași cameră cu omul ăsta. Pare destul de normal. De treabă. Înstărit, evident. Dar încă nu l-am verificat minuțios, ca să aflu ce secrete are, și nici n-o să-ncep să-i spun tata.

— Niciodată n-am crezut c-o să mă recăsătoresc, spune David când e rândul lui să vorbească, trăgând-o pe mama mai aproape, în timp ce-i aruncă o privire lui Fenn. Dar mi-ai zâmbit, mi-ai făcut cu ochiul și a fost ca și cum m-am îndrăgostit pentru prima oară. De fiecare dată când te privesc. De fiecare dată când îți aud vocea. Mă îndrăgostesc din nou ca prima oară.

Fenn își dă ochii peste cap și mormăie.

— Dacă mama ar fi știut că stătea în calea iubirii tale adevărate, ar fi putut să sară peste cele 11 luni sfâșietoare de chimioterapie, nu crezi?

— Fennelly, mârâie David tăios.

Eu mă pregătesc să mă feresc, când mama îl prinde pe David de rever și îl ține aproape de ea.

— E în regulă, dragule, o aud șoptindu-i, după care se întoarce să vorbească cu Fenn: Nici nu pot să-mi imaginez cât de greu e să trăiești cu chestia asta, îi zice

cu un zâmbet trist. Știu că tatăl tău prețuiește amintirea mamei tale și am mare respect pentru asta. Sper c-o să putem încerca să devenim prieteni.

Fenn nu face contact vizual. E pe o insulă. Habar n-am ce-l ține aici, când e evident c-ar prefera să sară pe un geam ca să plece.

— O să fie nevoie de adaptare, zice David din nou. O să vedem împreună cum o să facem. Sper însă că amândoi înțelegeți cât de mult vă iubim.

Îi face semn chelnerului, care vine din colțul camerei cu o tavă de argint, care are pe ea două cutii mici, din piele verde.

— Cum ziua de azi e pentru noi toți, m-am gândit c-ar fi potrivit un cadou mic pentru a marca ocazia.

David ne dă fiecăruia câte o cutie cu o coroană imprimată. O privesc reticent și mă lupt cu impulsul de a spune „nu, mersi”, până când văd privirea implorătoare a mamei. Îmi stăpânesc un oftat și deschid cutia. Lângă mine, un Fenn plictisit face același lucru. În cutii sunt ceasuri Rolex identice.

Entuziasmul lui David compensează lipsa totală de entuziasm a lui Fenn și a mea.

— Au cadrane meteorit și carcasele din aur alb, cu lame de metal acoperite în elastomer negru flexibil, ne spune el, de parcă înțeleg vreun cuvânt. Vorbește, efectiv, în altă limbă. Sunt create pentru șoferi de curse de anduranță, dar mi s-au părut mai practice și plăcute pentru niște tineri.

— Da, nu, e foarte practic, tată.

Fenn închide cu zgomot cutia, dar se oprește înainte s-o arunce peste umăr.

— Cât crezi c-o să dureze înainte ca RJ să fie amenințat cu pistolul la prânz, la școala lui publică?

Pufnesc, iar mama îmi aruncă o privire tăioasă.

— Ce? Nu greșește.

După care îmi amintesc că trebuie să mă port cât mai frumos posibil.

— Adică, mulțumesc. O să fiu atent.

Mama și David se privesc, disperați. În clipa asta, se chinuie să gestioneze situația, în timp ce Fenn și cu mine devenim din ce în ce mai neascultători, din cauza răbdării noastre aflate în declin. Niciunul din noi nu vrea să fie aici și cred că amândoi ne întrebăm de ce am tolerat asta atât de mult.

— Apropo, mai am o surpriză, dacă se poate, spune David, făcându-i semn mamei.

Aceasta îi zâmbeste, iar strălucirea aia de om îndrăgostit îi reapare pe față.

— Ce-ai mai pus la cale, dragule?

— Am făcut niște aranjamente și am reușit să-i obțin lui RJ un loc la școala privată Sandover semestrul viitor.

Glumește?

Școală *privată*?

Nu prea cred c-o să meargă. Să fiu înconjurat de niște bogătași îngâmfați care poartă papion și beau *latte* făcute cu laptele de la sânul bonei lor? Nu, mersi. Dintr-odată, mă întreb dacă mai am timp să prind trenul ăla care pleacă din oraș. Poate chiar și un autobuz. Mi-aș găsi locul printre skaterii de pe plaja din Venice. Poate chiar mi-aș șlefui tehnica de buzunărit, în timp ce folosesc internetul unei cafenele ca să găsesc ținte ușoare. Orice e mai bun decât să fiu trimis la o școală de îngâmfați.

— Vorbești serios, David? E minunat!

Mă privește mult prea entuziasmată și cu o insistență disperată.

— Nu e grozav, RJ? O să fie o ocazie minunată pentru tine.

Cu alte cuvinte, crezi că poți să nu fii dat afară și de aici?

— O, da, mare oportunitate mare, repetă Fenn batjocoritor, părând amuzat de anunț. Școala privată Sandover e cunoscută pentru profesorii geniali și studenții model și... Stai un pic, ce fraier sunt. Am confundat-o cu altă școală, spune el, în timp ce o privește pe mama, a cărei expresie a devenit tensionată. Îmi pare rău să te informez, noua soție a tatei, dar la Sandover sunt trimiși delincvenții. Cel mai bun exemplu sunt eu, spune râzând nepăsător.

Râde și se lovește în piept.

Mama se uită la David, care intervine imediat.

— Fennely exagerează. Sandover e una din școlile de top de pe coasta de est. Printre absolvenți se numără doi foști președinți și zeci de bursieri Rhodes. Ți promit că RJ o să primească cea mai bună educație posibilă și o să-i fie garantată admiterea la orice colegiu o să vrea să meargă.

În timp ce David continuă să o liniștească, Fenn se apleacă spre mine, cu un zâmbet amar.

— Felicitări, frate. Bun venit la școala rataților.